

Kapitola dvacátá druhá

Nick seděl hned z rána ve svém domácím studiu, u stolku s počítačem, na kterém měl natažené nohy. Poslouchal hudbu, kterou mu poslali jeho budoucí kolegové z New Yorku. Poslouchal na plné pecky ve velikých sluchátkách a pokyvoval si hlavou. Psal si poznámky, které úseky ho zaujaly.

Po chvíli ucítil, že ho někdo pozoruje. Sejmul sluchátka a otočil se.

„Tak tohle je to tvé doupě...“ začala rozhovor Anna, která se právě přibelhala o holi. „Promiň, myslel jsem, že ještě spíš. Přišel bych za tebou, abys nemusela...“ „-Těch pár schodů ještě zvládnou.“ řekla důrazně. „Jen jsem ti chtěla říct, že mi ještě na večer volala máma,“ a Nick vyvrátil oči. „Chce přijet v nejbližší době.“ „Rozumím.“ shlédl. „To jsem ráda, že to chápeš.“ „Nejspíš si vyjedu na jachtě, po dlouhé době.“ napadlo ho. Návštěva tchýně pro něj totiž znamenala nepsanou povinnost vyklidit pole. „Jo, to bys měl...“ sklopila oči. „Někdy bychom si mohli vyjet spolu jako dřív. Milovali jsme moře.“ nabídl jí plný nadějí. „Nic není jako dřív.“ odvětila chladně a odešla. Nick jen shlédl do země, zavřel oči a bolestně si vydechl.

Když Anna za sebou zavřela dveře, uronila slzu. V hloubi duše nechtěla být k manželovi tak tvrdá. Věděla, že si to nezaslouží, ale muselo to být.

Poté uslyšela zvonek.

Když vystoupala schody do haly, čekala ji tam usměvavá Alicia, která měla ruce schované pod bundičkou. Anně to přišlo divné, ale uvítala ji přátelsky jako vždy.

I Nick vylezl ze svojí nory, když uslyšel zvonek. Zůstal však stát za Annou a Aliciu pozdravil jen očima.

„Jak se ti daří?“ zeptala se Alicia. „Dnes moc dobře ne, špatně jsem spala. Ale bude hůř.“ povzddechla si Ann. „No, snad ti tahle maličkost trošku zvedne náladu.“ Klekla si a pustila na zem malou chlupatou štěněčí kuličku. Psík začal okamžitě ňafat. Anna se v mžiku rozzářila. „To je zlatý retrívr!“ a klekla si k němu. Psík ji hned začal olizovat.

„Tak to by snad stačilo, ne?“ naštvál se Nick, vytrhl jí psa z náručí a surově odstrčil na zem. Štěňátko zakňučelo. „Víš, kolik takovej pes může mít bacilů?! Si líže prdel a pak se s ním dlachníš, no to nemyslíš vážně?!“ Anna zesmutněla. „Ale Nicku...“

„Nicku!“ přistoupila Alicia. „Je to dárek pro Annu. Buddy je naprosto zdravý štěňátko, prošel prohlídkou i důležitým očkováním.“ „Ale pořád je to semeniště bakterií! Víš, kolik může mít roztočů?!“ „Stejně, jako když se Anna rýpe v zahradě, nebo kolik jich máš v posteli. Člověk nikdy neví, s kým spí, že?“ řekla ironicky. Nick zrudl a málem se mu i kouřilo z uší, jak byl vytočený.

Pak promluvila Ann: „Je to zlatíčko, stejně jak byla moje fenečka. Nicku, prosím, nechme si ho. Klidně ho nepustíme do domu, bude venku, ale nechejme si ho.“ žádala. „To zvíře potáhne z baráku! Hned!“ zvýšil hlas. Psík si zalezl pod stůl a zakňučel.

„Sakra, Nicku, proč seš tak tupej?!“ začala Alicia. „Copak neviděls, jak se tvá žena rozzářila? Miluje psy.“ „Já snad vím nejlíp, co je pro mou ženu nejlepší! Jakým právem si tu přideš a předěláváš náš život naruby, ha?!“ přiblížil se k ní. „Jakým právem se nám pleteš do života?“ „Vám? Vždyť tady žádný vy už není! Žiješ si po svém, jak se ti to hodí! Nejradši bys Annu zavřel do vypolstrovaný cely, samozřejmě s nálepkou *sterilní prostředí*. Ty tvý kecý o

tom, kdyby náhodou udělala krok navíc, že se jí přitíží, jsou jenom zástěrka, abys měl volný ruce!“ Nick vybuchl. Ztratil nad sebou kontrolu a začal s drobnou dívkou cloumat. „Ty o našem životě nic nevíš, tys ji neviděla umírat, já ano! Nevíš, jaký to je, když se ti milovanej člověk před očima mění v trosku a ty s tím nemůžeš nic udělat! Už to konečně pochop, že ona je nemocnej člověk a potřebuje zvláštní péči!“

Anna si sedla na gauč a na klíně hladila Buddyho. Z Nickových slov byla velice smutná. Mrzelo ji, že na Aliciu takhle vyjel, přitom jí jen chtěla udělat radost.

Ale Alicia se nevzdávala: „A ty konečně pochop, že Anna ještě žije a že si chce užít plnohodnotně ten střípek života, co jí zbývá! Kdy už přestaneš být tak zabeďněnej a uvědomíš si, že tím, že ji zamčeš před světem do pokoje, ji před smrtí nechráníš!“ Nick ji surově pustil. „Tak dost! Do našeho života ti nic není! Nemáš tu co dělat! Sbal si toho smradlavýho čokla a vypadni!“ Buddy začal štěkat. Alicii vjely slzy do očí. Nick se dal do pochodu.

Ale pak se do něj pustila Annie: „Kam si myslíš, že jdeš, Matsudo?! Tohle je i můj dům a Alicia je můj host. Je pod mou ochranou.“ „No tak, už ji vidím, jak tě bude křísit, až ti zase poteče krev z očí nebo až se zas pokusíš předávkovat práškama. Nebo až budeš mít jednu ze svých nálad a začneš jí do detailu vykládat, jak se těšíš, až umřeš. A nezapomeň říct, že je to všechno moje vina. Ne, Annie, já tu nemusím bejt, můžu odejít a vy dvě si tady bačujte, jak chcete. Su zvěďavej, jak dlouho vám to vydrží: Cha, cha, cha, chi, chi, chi a Alicio támhle, ale Annie, ty jsi skvělá, ten Nick si tě ani nezaslouží, je to ten největší hajzl, ten ti ani na pohřeb nepůjde!“ říkal jízlivě.

Alicia se mezitím podepřela o křeslo, protože ji píchlo v podbřišku. Kvůli mžitkám před očima ztrácela rovnováhu. Buddy jako by to vycítil, začal štěkat.

Ale Nick si stále vedl svou, na Aliciu ani nepohlédl.

„Tak jdi, nikdo tě tu nedrží!“ namítla Ann. „Stejně se sem chodíš jen vyspat.“ „Chtělas, abych něco dělal, protože jsem ti tu překážel. A najednou ti chybím?! Jí vykládáš, jak mě miluješ, děláš ze sebe chudinku a při tom...“

Náhle ho přerušila tvrdá rána o zem. Oba se v mžiku otočili a Nick se zhrozil. Uviděl Aliciu, jak leží bezvládně na zemi a je celá bledá.

Neváhal ani sekundu a běžel k ní. Vzal ji do náručí a snažil se ji probrat něžným pleskáním po tvářích. Když nereagovala, běžel s ní ven na vzuch, kde ji položil na trávnik. Pes běžel za ním a Anna také pomalu došla na práh kuchyně. Nick přiložil ucho k jejímu nosu, aby si poslechl, jestli dýchá. „Ali, no tak, pro lásku Boží, prober se!“ začal zmatkovat. Znovu ji propleskl a zatřásl s ní. Pak ho napadlo dát jí nohy do pravého úhlu, aby se jí okysličil mozek.

Po chvíli zakašlala a začínala se probírat. Nick ji podepřel a chytil za ruku. „Díky Bohu! Maličká, tohle už mi nikdy nedělej.“ šeptl. Alicia pootevřela oči. „Co se stalo?“ „Omdlelas. Odpusť mi, choval jsem se jak pitomec. Už na tebe nikdy nebudu křičet, jen už mi nikdy neomdlívej.“ žadonil zoufale. „A co děťátko?“ zeptala se slabě. „Pojedeme do nemocnice, chci se ujistit, že ses při pádu nezranila.“ a pomaličku ji posadil. Alicia se ještě vydýchovala. Pak k ní přiběhl Buddy a začal jí olizovat ruku. „No nic, Buddy, vypadá to, že zase půjdeme.“ povzddechla si Alicia. „Kampak by chodil, vždyť už je náš. Vid', Annie!“ Otočil se na ni.

Ale Annie měla ve tváři velkou bolest a její oči jako hluboké studny marně zadržovaly masu vody. Alicia ji neviděla, protože drbala psíka. Ale Nick její zprávu pochopil. „Pojď Ali, pomůžu ti vstát.“

Psík běžel k Anně, která se posadila k venkovnímu stolu. Hořce se pousmála a začala ho hladit. Alicia s Nickovou pomocí rozchodila slabost. Na vzduchu jí bylo mnohem lépe.

„Jsem ráda, že se ti líbí,“ usmála se na Annu, „a že ty se líbíš jemu.“ Annie se na ni bolestně pousmála a pak se podívala na Nicka. On ale uhnul pohledem. „Pojď Ali, zavezu tě domů.“ „Zvládnou to, nic mi není.“ „Bez diskuzí, zavezu tě domů. Jednou jsem starší, tak budeš poslouchat.“ „Tak to se nedá odmítnout.“ vysmála se mu očima. Poté políbila Annie na tvář a pohládila psa.

Anna ji chytla za ruku. „Ali, děkuju ti za něj, je vážně skvělý.“ a psík štěkl, jako by věděl, že se o něm baví. „Bude tě tu hlídat a zároveň ti dělat společnost. A rozhodně se s ním nebudeš nudit.“

„No, to ne,“ vstoupil do toho Nick, „hlavně až si začne obrušovat zuby o naše perské koberce. Si pak můžeš udělat výlet do Íránu.“ řekl Alicii. Ta se pousmála a pohládila psa. „Neboj, je to hodnej kluk.“ Ještě se usmála na Annie a odešla ke dveřím.

„Za chvíli jsem zpět.“ hlesl Nick. „Ale jistě, jak jinak.“

„Pojďme, starouši!“ zavolala na něj Alicia z haly.

Nick sklopil oči a odešel zavést Aliciu domů.

Zavezl ji k domu, pohledem smutných očí se rozloučili a Alicia vystoupila z vozidla. Začala v kabelce hledat klíče, ale Nick stále neshláhl. Přemýšlel.

Když zasunula klíč do zámku branky, hbitě vystoupil a zastavil ji, až se lekavým trhnutím otočila. „Ali, počkej, já... To, co jsem ti řekl... Tolik let se snažím dokázat něco a teď, když už jsem na prahu svých sil, zjišťuju, že to bylo všechno špatně. Že jsem se snažil zbytečně, že vše, co jsem pro ni dělal a snažil se ji chránit, že to bylo k ničemu, že to vedlo akorát k tomu, že mě nenávidí. A pak přijdeš zrovna ty a všechno je najednou skvělé. Ali, řekni mi, co jsem dělal špatně? Snažil jsem se málo?“ ptal se zoufale. „Ne, Nicku, právě, že ses snažil až moc. Ale ona je ti za to vděčná.“ „Ne, ne, ne.“ kroutil smutně hlavou. „Jenom ji to obtěžuje.“ „Annie tě má ráda a váží si tě. To, jak se k tobě chová... Myslí si, že tak tě to nebude bolet, když odejde. Že ji přestaneš mít rád už za života a pak nebudeš tolik truchlit.“ „Tak mi ubližuje ještě víc? Ale já už to tak neřeším, jako dřív. Dřív jsem si to bral. Teď mě to akorát jenom mrzí, že to neocení. Možná jsi měla pravdu, že já už žiju svůj život a ona nějak ten svůj, že už dávno není žádný *my*.“ „I já jsem ti řekla spoustu bolavých slov, která už bych ti nikdy neřekla. Víím, že ses o Annu vždycky staral a staráš. Jenom teď jsi zmatený, ale to časem přejde a brzy to mezi vámi bude jako dřív.“ „Ne, Ali, já mám jasno.“

Přiblížil se k ní a zahleděl se jí do očí. „Když jsem tě držel v náruči a ty ses neprobírala... Bylo mně úplně jedno, jestli se na mě někdo dívá nebo co si myslí. Jediný, co jsem si v té chvíli přál, bylo, abys zase otevřela oči.“ a pohládil ji po tváři. Ale ona jeho ruku galantně odstrčila a oddálila se.

„Smím se zeptat? Proč tak nenávidíš psy?“ Nick se nadechl. „Nejde o to, že bych je nenáviděl, prostě je nemám rád.“ „Jen tak?“ Vydechl si. „No tak dobře. Našeho prvního psa jsem Anně pořídil jednou k Vánocům, aby nebyla doma sama, když jsem jezdil na turné. Zamilovala si ji na tolik, že s ní chodila úplně všude. Někdy jsem měl pocit, že ji má radši než mě. Ale kdy jsem psy opravdu začínal opovrhovat, bylo, když jsem Annu poprvé požádal, aby mi dala dítě. Zařídil jsem večeri při svíčkách, opravdu jsem se snažil. Splnil jsem si všechny sny, kromě jednoho – držet v náruči malýho cvrčka.“ shlédl. „Ale Annie se mi úplně vysmála, řekla, že na co bychom měli dítě, když už máme psa. Připadal jsem si jak idiot.“ „To je mi

lito.“ a Nick se vděčně pousmál. „Víš, Nicku, odpoledne se objedná na gyndu, stejně bych šla zase na měsíční kontrolu. Napadlo mě, jestli bys chtěl jít se mnou. Sice to na mě ještě není pořádně vidět, ale na ultrazvuku už je hotový mimčo. A teď určitě porostlo.“ „Já vím, před měsícem se ke mně, už nevím jak, dostalo video z první prohlídky. Přísahám Bohu, bylo to to nejkrásnější, co jsem v životě viděl.“ Alicia se usmála. „Dám ti vědět, kdy tam půjdu. Budu velice ráda, když mě doprovodíš.“

Kapitola dvacátá třetí

Asi po měsíci se Dexterovi konečně podařilo svolat kapelu, aby mohli pokračovat na rozdělaném albu. Co odešel Nick, morálka členů kapely velice klesla, jako by ztratili cíl a vůli pokračovat.

Teď hrál na bicí novou skladbu, kterou se snažili celé dopoledne nahrát, ale pokaždé měl Dexter nějaké výhrady. Ve skutečnosti neuměl slovy vyjádřit, jak to vlastně myslí.

A tak se Ted naštvál, praštil paličkami o zem a vyšel z nahrávací kabiny: „Víš co, Dexi, až budeš vědět, co skutečně chceš, tak přijď, budu vedle.“ „Kam si myslíš, že jdeš?!“ rozčiloval se.

„Ted má pravdu,“ řekl Joe, „Nicka jsme drbali za to, že nás komandoval, ale aspoň nám řekl *chcu to tak a tak*.“

„A hlavně vyřizoval všechno tohle papírování.“ řekl Gordon, který seděl na gauči a měl před sebou haldu účtenek a faktur k zaplacení. Chuck seděl vedle něj a sledoval, jak se konverzace vyvine.

„Tak moment,“ oponoval Dex, „když se hlasovalo o to, že Matsuda půjde z kapely, tak pokud si dobře vzpomínám, jste zvedli ruku všichni. Až na Teda, kterej odešel z místnosti, což je, jako by souhlasil. Takže mi tu teď nebrečte, že tu není. Každý si vezme něco na starost a zvládnem to aj bez něj.“

„A kdo to bude organizovat?“ řekl Chuck a vstal z gauče. „Ty? Neblázni,“ zasmál se a odešel na vzduch.

„Na co čumíte?!“ osočil se Dexter na zbytek kapely. „Pokračujem, čas sou peníze!“

Chuck vyšel ven na parkoviště, sedl si na patník a zapálil si cigaretu. Říkal si, proč tam vlastně ztrácí čas, když by se mohl realizovat jinde. Tohle to přežívání nemělo smysl. *De to do kytek*. Pomyslel si a potáhl cigaretu.

Pak ho ale vyrušil právě příjíždějící černý jeep, který zastavil u haly naproti. Z dálky rozpoznal, že z něj vystupuje Nick spolu s Ray-Cim a dalšími třemi muži. Dvěma bělochy a jedním Afroameričanem. Poté vešli do haly.

Super no... Vydechl kouř Chuck. A my jsme si mysleli, bůhví jak ho neposerem, když ho vyrazíme. On nás nikdy nepotřeboval. Rozjíždí nový projekt nezávisle na nás. A my jsme bez něj v prdeli. Zašlápl špačka cigarety a vrátil se dovnitř.

Nick prováděl své hosty studiem, které si nedávno pronajal. Prostory byly úplně stejné jako jeho předchozí zázemí, avšak vybavení bylo ve fázi zařizování.

„Tady budeme nahrávat.“ Stanuli v místnosti, kde bylo jen sklo rozdělující místnost na větší a menší polovinu, stůl a židle. „Už jsem objednal nějaký vybavení, který by mělo přijít příští týden. Z domu jsem si donesl kytaru a klávesy. Ale pokud máte nějaký zvláštní

požadavky, rád vám vyhovím,“ řekl Nick. „Já bych měl,“ řekl Takbir. „Chci denně chlazený pivo s obsluhou nahoře bez.“ a jeho dva kamarádi si hvízdli. „No,“ vydechl si Nick. „Hned naproti je kuchyňka, kde jsou chladicí boxy, bez piva to samozřejmě nejde.“

„Ale Tak‘ by raději ty kozy,“ řekl Shia a chlapi se začali smát.

Nick si povzdychl. „Večer vás můžu vzít na strip, jestli budete chtít, ale teď se prosím vás ještě chvíli soustřeďte.“ „Tak to teď bude hafo těžký, bro‘.“ řekl Takbir.

„Nický vám chce říct něco k systému spolupráce.“ řekl producent Ray-C. „Díky, Rayi. Takže nástroje jako je piano, kytary, basa, klávesy si nahraju sám. S váma bych chtěl projít tu elektroniku, Djing a samozřejmě vokály. Texty budeme psát dohromady, samozřejmě bych byl ale rád, kdybychom se zdrželi témat, jako jsou prachy, zbraně, drogy a děvky. Nechci patřit k těm tuctovejm negrům ze zlatýma řetězama, u nichž polovina textu je reklamou na sebe sama. Chci se bavit o veselejších věcech, o vážnějších věcech, upozornit na společenské problémy týhle konzumní doby. Chci se bavit o tabuizovaných tématech.“ „*Tabu, co?*“ podivil se Shia. „To máš jedno,“ mávl rukou Nick. „Prostě chci rap o něčem, co má smysl. Nechci vydat další komerční sračku.“

„Za koho nás máš?“ začal Takbir s jeho hiphopovými posunky. „Za nějaký kryptofašisty?“ A s Shiaem a DJem si plácli.

„A ještě bych vás o něco poprosil,“ řekl Nick. „Nepoužívejte výrazy, kerým sami nerozumíte, poslouchají nás i děti.“

A jak Nick slíbil, vzal své hosty večer na pánskou jízdu. Zavedl je do putyky, kam chodíval s bývalými kamarády. Kumpáni zprvu remcali, že to není striptýz, ale po několika panácích tvrdého se okamžitě zabydleli. Měli svůj vlastní humor a vlastní vzpomínky ze svého dětství prožitého na předměstí New Yorku. A jelikož Nick znal New York jenom z Madison Square Garden, absolutně se nechytal.

Nenápadně se vyplížil ven, aby si zapálil cigaretu. Chlapi si ani nevšimli, že zmizel.

Když si zapálil, zhluboka potáhl a vydechl. Byla už tma a temná ulice blikala nejrůznějšími neonovými světly a lákala zákazníky do svých barů, heren a nočních podniků.

„Jo jo, cigareta je hrozná věc,“ přišel k němu Chuck. Kouřil za rohem a právě se vracel zpět do baru. „Cigareta je jak ženská,“ vydechl si Nick. „Nechceš znát pravdu, prostě se chceš cítit skvěle.“ A nabídl mu ze svojí krabičky. Chuck si nabídl a Nick mu podpálil zapalovačem.

„Jak to de?“ zeptal se Chuck, když vydechl kouř. „Super,“ odpověděl ironicky. „Proto jsi celý večer prstama mlel mlýnek pod stolem? Zhlíd jsem tě z baru.“ Nick si vydechl. „Ti chlapi sou mí noví kolegové. Pozval jsem je, abych s něma natočil desku, hudbu maj vážně skvělou. A Ray nás bude produkovat. Háček je v tom, že sou naladění úplně na jiný vlně než já.“ „To my jsme byli taky na začátku. Ale časem jsme našli společnou řeč.“ „Asi už su na tohle bratříčkování starej. Měl jsem svůj zaběhlej stereotyp a teď se všechno obrátilo naruby.“ „Nejšeš sám, komu se to stalo.“ podotkl Chuck.

„Vám to musí jít jak po másle, když už vás nikdo nebuzeruje. Můžete se realizovat.“ řekl jízlivě Nick. „Tak trochu se nás snaží vést Dex. Ale opravdu se jenom snaží.“ a oba se škodolibě pousmáli. „Uvažuju taky o sólovce. Nedávno sem pařil s klukama z Julien – B. Rock, elektro... To je zase moje parketa. Asi to udělám.“ „Já bych do toho šel.“ souhlasil Nick. „HD už je zabítý.“

„A to tě nemrzí?“ zeptal se mu do očí Chuck, hodil špačka na zem a zašlápl. „Kamaráde, mě mrzí věci... Ale kdybych se tím měl zaobírat, tak se zblázním.“ zavrtěl hlavou a Chuck pochopil. „Seš tu sám?“ zeptal se Nick. „Pár týdnů už tu trávím večery.“ „Berenice to myslí vážně s tím rozvodem?“ „Jo,“ povzdechl si. „Furt mi chodí obsílky k soudu. Ale nějak nemám odvalu se tam dostavit. Chce, abych se vzdal kluka.“ „Cože?“ zarazil se Nick. „Jo, chce, abych se vzdal otcovství. Prý se mnou nechce mít nic společného.“ „To se divím. S tím malým by tě sedřela z kůže. Do smrti by nemusela makat a ani on ne.“ „Znáš Berenice, jak je hrdá. Nikdy jí nešlo o peníze. Takovou už nenajdu.“ povzdechl si a dal ruce do kapes. Nick hodil nedopalek na chodník a zahasil botou. „S ženskejma je to těžký.“ „A bez nich ještě těžší,“ dodal Chuck.

„Rád jsem pokecal,“ podal mu ruku Nick. Chuck si vydechl a podal mu tu svoji. Rozloučili se a Nick šel zpět za novými kamarády.

Když přišel Dexter utahaný domů, našel v ložnici svou ženu Lindsay v sexy prádle nataženou podél postele, jak si čte časopis. Když ho uviděla, nasadila svůdný pohled.

„Co to děláš?“ Podivil se zaraženě. „Vyzývám tě, abychom si zahráli domino, ty blbečku.“ Řekla otráveně a švihla časopis do kouta. Dexter se posadil a dal se do rozepínání knoflíků svojí košile. Lindsay mu chtěla pomoci se svlékáním, ale ucukl. „Dnes ne, su utahanej jak kotě.“ „Proto ti udělám masáž,“ nevzdávala se. Ale on vstal. „Vážně nemám náladu.“ „Tu neměls za poslední měsíc skoro vůbec.“ Začala mu vyčítat. „Jsem tvá žena, mám svoje potřeby!“ „A já mám kvůli tvejm potřebám starostí nad hlavu. Byl jsem až v Hustonu, abych něco vyřešil. A zítra letím do Philadelphie podávat jakejsi rozhovor.“ „Zvykej si, život šéfa není jednoduchej. Ale jak se budeme mít!“ „Budeme se mít úplně stejně,“ namítl Dexter. „Vlastně jenom ty, protože já se z toho zblázním. Bože, nechápu, jak to mohl Nick všechno zvládat- vydat čtyři desky, jejich produkce, design bookletů, plánovat turné a do toho ještě vést charitativní akce, namalovat obrazy a ještě se starat o nemocnou ženu.“ Povzdechl si.

„A je to tady,“ začala Lindsay s výčitkami, „naš malý usmrkánek vidí první překážku a už si dělá do kalhot! Měl jsi říct rovnou, že na to nemáš!“ „Uvědomuješ si, o čem se vůbec bavíme?! Sakra Lindsay, kvůli tobě jsem zradil kámoše!“ „Najednou je to kámoš?! Ještě nedávno ses chtěl pomstít stejně jako já!“ „Copak ti to ještě, drahá, nestačí? Nick je mimo hru a jeho žena – tvoje jediná sestřenice – umírá na vážnou chorobu. Copak je ti to málo?“ „Každému podle jeho zásluh!“ řekla nenávistně. Sebrala mi možnost být ženou nejslavnějšího člena nejslavnější kapely současnosti! To já jsem měla být na všech časopisech! Ale tobě vždycky stačilo málo!“ „Málo někdy znamená víc.“ „To říkají jenom chudáci, jako ty! Aby se nemuseli snažit! Kdybych tě tenkrát nedotlačila, abys přijal Nickovu nabídku, děláš ještě teď v tý všivý kanceláři!“ „Ty víš, že jsem vždycky chtěl být právník a nechal jsem toho kvůli tobě. Vzdal jsem se svého snu.“ „Prosím tě, jakej pak sen. Stejně bys jenom obhajoval samý chudáky a dřeli bychom bídu!“ Dexter si zoufale vydechl. „Milovalas mě vůbec někdy?“ a Lindsay se zarazila. „Nebo sis mě vzala jen proto, abys byla Nickovi nablízku?“ „Jsi směšný.“ řekla mu do očí a odešla z ložnice.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Slunce se pomalu ale jistě šplhalo k zenitu a ptáci švitořili nad hlavami uspěchaného velkoměsta. I poklidná čtvrť Malibu, měla co nabídnout. Annie Matsudová dováděla se svým novým čtyřnohým kamarádem v zahradě s tenisákem. Nick si četl noviny a kroutil hlavou.

Během dopoledne zazvonil zvonek u dveří a psík celý od bláta okamžitě běžel přivítat hosta.

Carmen pustila Aliciu dovnitř do haly, když se k nim přiřítíl štěkající Buddy, jehož špinavé tlapy za sebou nechávali viditelné stopy na lesknoucí se podlaze.

„Tebe není těžké vystopovat,“ pousmála se Alicia, která přišla v bílých kalhotách a červeném topu. Sehnula se k pejskovi. Ten vrtěl malinkým ocáskem a začal na ni skákat. „Ne, Buddy, neskákej, no tak!“ ale pak si zoufale oddechla. Poté, co Buddy nechal otisk na jejích kalhotách, běžel zpátky do zahrady. Alicia ho následovala.

„Zdravím ve spolek!“ odložila si kabelku na stůl a Nickovy noviny se zatřásly. Annie ji objala a políbila na tvář. Poté hodila psíkovi tenisák. „No teda, já tě nepoznávám.“ Byla překvapena. „Kde je vozík a kde je hůl?“ divila se Alicia, když viděla Annu poskakovat po zahradě.

„Ta se objeví, až budu po ní něco chtít,“ zamumlal Nick u novin.

„Trocha pohybu mi neuškodí.“ řekla úsměvně Anna. „Sice kulhám, ale tak to nevádí. Buddy mi dává zabrat. Hážu mu tenisák, ale on raději ryje v mojí zahradce. Už mi vyrýpal dvě kvítka,“ stěžovala si spokojeně s úsměvem. „Říkala jsem, že se s ním nebudeš nudit.“

„Cool gatě, nová móda?“ odložil Nick noviny. „To mi udělal váš miláček. Mimochodem, Annie, když už jsme zmínili módu, nesu ti časopisy, které by tě mohly zajímat.“ A vytáhla z kabelky několik seriózních čísel o módě. „Štípla jsem je Kat v salonu. V jednom z nich je i článek o Lady Charlotte.“ Anna si časopisy vzala. „Děkuju... Tedy nevím, co říct, tolik mi pomáháš,“ objala ji. „Proč to ale děláš?“

Nick se zadíval na Aliciu a ona na něho, když se s Ann objímaly.

„Seš mi sympatická,“ řekla rozpačitě a pustila ji. „Už půjdu.“

„Co tak najednou?“ zeptal se Nick. „Ještě ti zbývá pět hodin a padesát minut tvój běžné návštěvy.“

„Nicka si nevsímej,“ řekla Ann, „měl dlouhou noc.“ „Vlastně, dnes mám na spěch, odpoledne jdu na prohlídku.“ „S bříškem?“ zeptala se úsměvně Annie. „Jo, běžná kontrola. Dnes ve dvě,“ řekla záměrně na hlas. „Tak ať ti to dobře dopadne.“ usmála se Annie a rozloučily se.

Poté, co šla ke dveřím, rychlými kroky k ní přišel Nick. Alicia sahala po klice.

„Takže časopisy?“ „Opravdu jsem jí je chtěla donést,“ bránila se. „Vyzvednu tě o tři čtvrtě,“ řekl. „Budu raději u půl,“ řekla, aniž by se na něj podívala. Nick kývl a oba si šli vlastní cestou.

Přijel k ní několik minut po půl druhé. Alicia už nervózně stepovala na chodníku deset minut před půl. Nick jen přibrzdil, ona mlčky nastoupila a jeli na kliniku.

Byl jako Alenka v říši divů, když Aliciu doprovodil do ordinace její gynekoložky. Gynekologické křeslo, ultrazvuk s obrovskou obrazovkou nad lůžkem, nikdy nic podobného v životě neviděl. Alicia se šla nachystat za plentu, zatímco se Nick s rukama v kapsách rozhlížel po ordinaci. Zdravotní sestra pomáhala Alicii a lékařka si Nicka do detailu prohlížela.

„Vy jste v příbuzenském vztahu se slečnou Raynoldsovou?“ zajímala se lékařka a poklepávala si propiskou. „Um, tak trochu,“ znervózněl. „Spíš su v příbuzenském vztahu s tím škvřnětem.“ A podrbal se na hlavě. „No,“ podíval se na lůžko a na obrazovku nad ním, „aspoň, že tu můžete sledovat bednu, než se pacientky převlečou.“ a zpoza plenty se ozvalo dvojitě tlumené zasmání.

Poté vyšla usměvavá Alicia jen ve spodním prádle. Snad měsíc ji takhle neviděl, ale všiml si, že je jiná. Zvětšila se jí prsa a z plochého břicha se začínal rýsovat roztomilý špiček.

Alicia se položila na lůžko a lékařka začala s vyšetřením. Nick byl dojat od první chvíle, co uviděl miminko. Dokonce ronil slzičky štěstí. Plod byl zase o něco větší.

„Na tomto snímku si můžete všimnout drobných záškubů.“ řekla doktorka. „Co to znamená?“ vylekala se Alicia. „Že je dítě v naprostém pořádku. Jsou to první takzvané pohyby plodu, i když ne v tom právním slova smyslu. Můžeme je pozorovat od sedmého týdne gravidity. A podle dalších faktorů je zřejmé, že se dítě vyvíjí tak, jak má.“ a Alicia si oddechla. Lékařka jí podala ubrousky pro utření gelu.

„Počkejte ještě,“ řekl Nick, „to bylo všechno? Ukažte mi ho ještě. A bude to holka nebo kluk?“ „Nicku,“ mírnila ho Alicia, „paní doktorka má spoustu práce, nemůžeme tu strávit celé odpoledne.“

„To je v pořádku.“ pousmála se lékařka. „Stáhneme Vám to zase na DVD, abyste se mohli v klidu domova podívat na potomka.“ a Nick se vítězně usmál. Pak se šla Alicia obléct.

„Teď mi, ale slečno, ještě řekněte, máte nějaké potíže?“ zeptala se lékařka. To už seděli u jejího stolu s počítačem. „Ranní nevolnosti už mám jen vyjimečně. Ani neomdlívám. Akorát před pár dny jsem se dostala do nepříjemné situace a trochu jsem byla ve stresu. Píchlo mě v podbřišku a omdlela jsem. Ale tady Nick mě pohotově vynesl na vzduch a vše bylo dobré.“ „To je ale vážné, slečno. A krvácela jste?“ „Ne,“ řekla vyděšeně. „Musíte se vyvarovat stresu. Žádné hádky, žádná fyzická a ani psychická námaha. V prvním trimestru jste nejnáchylnější na škodlivé vlivy z okolí. Mohla byste přijít o své miminko.“ a Nick sebou trhl. „Ale jak už jsem říkala, dítě i Vy jste v pořádku, jen Vám radím do budoucna, odpočívajte, smějte se, zpívejte si veselé písničky, zažívejte milostné hrátky, cokoli, co Vás odpoutá od stresu.“ „Budu se snažit, paní doktorko.“

„Dohlídnu na ni,“ řekl starostlivě Nick, „od teďka žádnéj stres.“

Lékařka Alicii předala zprávu s DVDčkem ultrazvuku a s Nickem si potřásla rukou. Když se loučila s Aliciou, zpěvačka k ní měla ještě pár slov vděku: „Paní doktorko, děkuju, že jste mi dala čas a věřila ve mně. Teď už nemám pochybnosti. To miminko vychovám, ať už se stane cokoli.“ „To ráda slyším,“ usmála se a Alicia s Nickem odešli.

Nick ji pozval do cukrárny na zmrzlinový pohár s pořádnou porcí zmrzliny a šlehačky za to, že ho vzala na kontrolu. Nemluvil o ničem jiném, než o tom, co viděl na snímku. Byl unešený. Také jí zopakoval, že se má opatrovat.

„Nicku, chápu, že máš radost, ale to já jsem rodička, já bych měla vyšilovat,“ říkala při jezení zmrzliny. „Právě z toho vyšiluju nejvíc, že ty seš v klidu.“ Popíjel jahodový koktejl. „Nicku, ty to všechno moc hrotíš, já to beru úplně v pohodě. Nechci být jedna z těch úzkostlivých matek, kdy si dítě zakašle a ona už si myslí, že má tuberu.“ „Ale musíš na sebe dávat pozor,“ připomněl jí. „A žádnéj stres.“ a Alicia vyvrátila oči v sloup. „A hlavně se mi líbila ta pasáž, kdy ti řekla, abys zažívala milostný hrátky,“ usmál se šibalsky. „A je to tady!“ řekla Alicia, která čekala, kdy ji na to Nick upozorní. „Vůbec mě nepřekvapuje, že si

pamatuješ zrovna tohle,“ kroutila hlavou. „No promiň?! Sexy koc jako ty tam přede mnou leží ve spodním prádle a pak ze sebe utíráš gel a pak se bavíte o milostných hrátkách. Na to by nezapomněl žádný chlap,“ bránil se. „Zvlášť chlap, kterej dýl jak měsíc nezasunul,“ sklopil oči.

„Ty můj chudáčku,“ pohladila ho škodolibě ve vousech. „Nevím proč, ale zrovna tobě nevěřím.“ „Ale já vážně nikoho neměl. Co jsem byl s tebou tak...“ vydechl si. „Raději toho nechejme.“ „Tak promiň Nicku, nechtěla jsem se tě dotknout.“ Odtáhla se. „Nenapadlo mě, že, když tě vezmu na prohlídku, že v tom uvidíš sexuální podtext.“ „Neviděl jsem v tom žádný podtext, jen ve mně ožilo pár starých vzpomínek. Vlastně nevím, proč říkám, že ožilo, ony žijou ve mně pořád a jsou dost reálný. Vždycky, když tě vidím, je dost těžký je potlačovat.“ „Nicku, nechci ti ubližovat, stačí slovo a já k vám přestanu chodit.“ „Mluvíš, jako bych v tom byl sám. Copak ty už nic necítíš?“ a zoufale se jí podíval do očí. „Víš, říkám si, jaks to mohla tak snadno přejít a jak můžeš v pohodě chodit k nám a tvářit se, jako bychom skutečně byli dlouholetí kamarádi, dokonce i já tomu někdy věřím, jak seš přesvědčivá.“ Alicia se bolestně pousmála. „Učila jsem se od toho nejlepšího. Tvářit se jako by nic, jenom kamarádi, i já občas nevím, co je pravda a co je lež. Ale rozhodně si nemysli, že jsem náš rozchod přešla bez vrásek a že je to celý divadlo na tvoji ženu pro mě jednoduchý. Chci jí ale opravdu pomoci. Víím, že to, co jsme udělali, nic nepřebije, ale chci, aby znovu našla smysl života.“ Nick ji chytil za ruku. „Vážím si toho, co pro ni děláš, to víš, ale nemusíš to dělat, nejsi za ni zodpovědná.“ „Ale jsem...“ „Nejsi, to já jsem tě do toho zatáhl. Tohle to ses nikdy neměla dozvědět. To já se s tím musím vypořádat, jen já sám.“ Alicia chytla jeho ruku. „Už nikdy na to nebudeš sám. Budu ti vždycky nablízku, když si to budeš přát.“ Nick se pousmál. „Já vím.“ a Alicia se též usmála.

„Ali, dovolíš mi poslední výjezd?“ a ona se podivila. „Tys mi ukázala svoje vyvíjející se dítě, tak bych ti rád představil to svoje,“ řekl tajemně a stále se drželi za ruce. „Zní to lákavě. Nechám se překvapit.“

Zavezl ji do nového studia. Provedl ji polozařízenou budovou a ve zkušebně jí na klavír zahrál dvě téměř hotové skladby. V nahrávacím studiu jí z počítače pustil svůj nahraný rap a rap svých spolupracovníků. Alicia poslouchala a zároveň si pročítala texty.

„Bude s tím ještě nejméně dva měsíce práce. Né-li tři, čtyři.“ dodal Nick. „Jakto? S HD jste měli natočenou placku za měsíc, když nepočítám texty a celou kompozici. Což ty už sám máš, nástroje si nahráváš sám, v textech a vůbec v tom, jak má celá skladba znít, máš jasno.“ „To mám, ale vysvětlí to jim.“ vydechl si. „Klukům jsem to vysvětlil, jak si to představuju a oni to udělali. Sem tam někdo přidal nápad, Chuck to vždycky dokázal nějak dotáhnout do konce. A v závěru to vždycky ladilo. Nevím, čím to bylo, jestli tím, že jsme se znali moře let nebo že tihle sou úplně natvrdlí. Strašně rádi se předvádějí, víš. Nahrával jsem s nima jeden den a to mi bohatě stačilo.“ „To se časem vytříbí. Chce to akorát víc se poznat,“ chlácholila ho. „Víš, že ani nemám zájem? Je to ode mě sobecký, co?“ „Ale vůbec ne. Rozešel ses s kamarády, musíš se přes to dostat. To je jak s milostným rozchodem. Chápu, že nechceš nikoho nového.“

Pak ji ale zaujal jeden text, který se absolutně lišil od ostatních, které hovořily spíše o globálních problémech a obecně o vztazích. Ale tento byl spíš jako vyznání. „*Kam bys chodil?* To je hezké.“ „Oh, promiň, tohle tam nepatří.“ Chtěl jí to vytrhnout z ruky. „Ani nevím, že ho ještě mám, musel být v šuplíku.“ Začervenal se. „To je hezký text, je o Anně?“

zajímala se. „Jo, ještě z dob, kdy bylo všechno OK, ale já jezdíval na několikaměsíční turné a ona byla doma sama. Je to o samotě, o tom, že ti chybí ten druhý tak moc, že...“ zavřel oči. „Ale když si voláte, tak najednou nemáte, co říct. Vydržíte i hodinu do sluchátka mlčet.“ „Jo, to tady píšeš.“ „Můžu ti to odvyprávět zpaměti. Je to zpověď.“ „Tak proč to nenahraješ?“ „Ne... Je to moc sentimentální.“ „Copak drsnej rapper N. Matsuda nemůže mít srdce?“ „O to nejde.“ Vydechl si. „Bojím se toho, jak to vezme Ann.“ „Ann tě miluje, jistě ji to dojme. Každou ženu vezme, když jí její muž složí písničku.“ Nick se pousmál. „Ale Ann není jako každá žena. Občas jsem si připadal, že v našem manželství je ona muž a já su ženská.“ „Ale prosím tě,“ usmála se Alicia. „Vážně,“ usmál se taky. „Já vždycky nebyl tak chladnej. Býval jsem spíš bláznivej romantik.“ „A víš, že si to i umím představit, jak jí píšeš na střední básničky a jak se na ni díváš, když spí...“ Nick se pousmál. „Jo, tak nějak to bylo.“ „Tak proč to nevrátit zpátky?“ „Na to by museli být dva, Ali. Ne jenom malej človíček, kterej se to za nás pokouší spravit.“ pohládl ji po tváři. Alicia zavřela oči a chvíli jeho ruku přidržela na své tváři. Na chvíli se zasnila, ale pak se vzpamatovala a jeho ruku taktně odstrčila. „Měli byste si promluvit na rovinu.“ „Není o čem, Ali.“ „Tak nahraju tu písničku.“ „To nemá smysl.“ „Věř mi, padne ti kolem krku.“ „Znám Annu, tohle ji neobměkčí.“ „Ocení to, veř mi,“ usmála se sebevědomě. Nick se také usmál, ale nad jejím bláznivým nápadem zavrtěl hlavou.

„Doufám, že neruším.“ Vešel do studia Ray-C. Alicii vypadla ústa z pantu. „Ty nikdy!“ pozdravil ho Nick stiskem ruky a poplácáním po zádech. Alicia vedle něj stála jako opařená. „Rayi, dovol mi, abych ti představil Aliciu Raynolds alias Rusty.“

„Můj Bože...“ řekla. „Jsem Ray.“ Mrkl na ni s dávkou koketismu. Poté si podali ruce. „Promiň, ještě jsem se nezbavila zlozvyku zírání, když potkám někoho slavného.“ Začervenala se. „Syndrom vycházejících hvězdiček,“ pousmál se. „Myslel jsem, že jsi odjela poté, co se Holy Divers rozpadli. Je mi líto, že vaše spolupráce skončila fiaskem.“ „I to se stává,“ odvětila nejistě.

„No,“ řekl Ray-C a obrátil se k Nickovi, „rád bych s tebou probral další postup při nahrávání a taky bys měl uspořádat tiskovku a veškerý fámy kolem konce Holy Divers objasnit. Bulvár dobrému obchodu neprospívá.“

„Nebudu vás rušit,“ řekla Alicia. „Počkej,“ zadržel ji Nick, „to proberem a já tě zavezu domů. Nevadí, když u toho budeš. Rayi, na Aliciu je spoleh, žádné informace neuniknou.“ ujišťoval producenta. „No, pokud jsem přišel nevhod...“ „Ne, ne, ne. V klidu pracujte.“ usmála se. „Nicku, pojedu za Kat do salonu, stejně jsem jí slíbila, že jí zavolám ohledně kontroly.“ A rozloučila se s ním přátelským polibkem na tvář. S Rayem se rozloučila podáním ruky a odešla.

Katie zrovna zametala odstřižené vlasy po zákaznicích. Když slyšela zvonek, řekla: „Máme zavřeno.“ A až poté zvedla oči. Usmála se. „Á, to jsi ty, ráda tě vidím.“ A objaly se. „Jdu tě vysvobodit.“ Usmála se Alicia. „Co bys řekla sklence vína?“ „Sklenko vína, vejdi, potěš a neublíž.“ A obě se usmály. „Ale dnes bohužel nemůžu. Slíbila jsem bráchovi, že se přijdu podívat na zkoušku. Má amatérskou rockovou kapelu. I tak už nestíhám.“ „To nevadí, pojedu s tebou a pak někam zajdem!“ řekla Alicia nadšeně. „Teda, pokud to nevadí.“ „Jistě, že ne. Vezmu si klíče a jdeme.“

Ray-C si poslechl skladby, které měl Nick a jeho *kumpáni* doposud nahrané. Radil mu, kde by to bylo potřeba vylepšit, jinak zmixovat, popřípadě změnit slova nebo nástroje. Ale jeho celkový dojem z alba byl kladný a přívětivý.

„Mimochodem,“ vzpomněl si Ray, když do komínku rovnal texty, „příští pátek je křest nového alba HD, volal mi jejich manažer, že seš srdečně zván.“ Nick chvíli nevnímal, seděl totiž u počítače a skládal různé kombinace nahraných zvuků k jedné písničce. Po chvíli si uvědomil, co mu Ray řekl a přehrál si to znovu. „Novýho *čeho*?!“ otočil se zaraženě. „Taky jsem nechápal, ale asi už to dokončili.“ „Za měsíc? Nechtěl bych tu sračku slyšet.“ A vrátil se k počítači. Pak se znovu otočil k Ray-Cimu: „A to jim vydavatel dovolil vydat? A vůbec, to už jsou vyřešený veškerý právní vztahy? Sakra, jenom já měl výpovědní smlouvu na dva měsíce. Teoreticky bych měl po nich požadovat podíl na prodeji tý nové sračky. Esi teda nějaký zisk vůbec bude...“

„A četls tu smlouvu?“ zeptal se Ray. „A víš, že ani ne?“ zamyslel se. „V tu chvíli mě to nijak nezajímalo. Řekni mi, co měkkej mozek jako je Dex mohl splácet dohromady?“ „No, na tvém místě bych si tu výpověď ještě v klidu přečetl. Aby ses pak v budoucnu nedivil.“ „Hm, tak dobře. Požádám Teda, aby mi to přinesl.“ „Teda? Tys to neřešil s právníkem?“ divil se Ray jeho lehkovážnému přístupu. „A kdo byl tvůj zastupující advokát?“ „No nikdo, na co?“ divil se. „Sem to chtěl mít co nejdřív z krku, jejich právník vypracoval spolu s nima výpověď smlouvy o spolupráci a já jim to podškrábnul. Byla to otázka pěti minut aj s cestou. Na takový ptákoviny jsem neměl čas.“ „Nicku nezlob se, opravdu, vážím si tvé umělecké tvorby, v tom seš génius, ale na určitý věci seš dost tupej. Okamžitě si vyžádáš tu výpověď, já ti seženu právníka a ten dokument spolu napadneme,“ říkal vážně. „Ale proč?“ divil se Nick. „Sou to mí kámoši, žádný podraz by na mě neušili. Jo, vyhodili mě z kapely, protože jsem je trochu víc komandoval, ale snad...“ ztišil se.

„OK, pro klid v duši si to projdu ještě jednou, jasný?“ „Nicku, přistupuj k právním věcem zodpovědně! Nebudu spolupracovat s někým, kdo si nechte, co podepisuje. Mohlo tam být cokoli.“ „Já vím, já vím. Ale bude to v pohodě!“ Pak si vydechl. „Nevím, proč jsem to nečetl, asi jsem měl myšlenky jinde. Vždyť víš, že o takový věci kapely jsem se vždycky staral já a šlapalo to jak hodinky.“ „Právě proto mě tak zaráží, proč sis to tentokrát nepřečetl.“

Nick se odmlčel. Začal si uvědomovat vážnost situace. Co když na něj jeho bývalí kamarádi a kolegové něco narafičili?

„*Tak ti srabi poslali tebe? Čekal jsem, že se mi Dexter postaví tváří v tvář nebo Chuck, měl jsem chuť někomu rozbít hubu.*“ Vzpomínal Nick na chvíli, kdy přišel do studia rozvázat s kapelou smlouvu. „*Tak doufám, že to nebudu já.*“ *pousmál se Ted.* „*Kamaráde, já bych ti moh vyprávět. Tak kde to mám podepsat, pane doktore?*“ *vyzval právníka.* „*Vážně si to nechceš rozmyslet?*“ *zeptal se Ted.* „*Vzdáš se bez boje?*“ „*Moje žena umírá a ta druhá čeká dítě. Na handrkování s hyenama už vážně nemám sílu.*“ *Doktor mu podal smlouvu. Nick ji proletěl očima a na zadní straně podepsal.* „*Poček,“ zadržel ho Ted, „to si to ani nepřečteš? To už ti je vážně všechno jedno?*“ *divil se. Nick se na něj podíval, ale podpis dokončil.*

„Možná máš pravdu.“ řekl a Ray se zarazil. „Bylo to až příliš snadné a Ted jako by se mi snažil něco říct. Musím zjistit číslo na toho právníka.“ Vstal a vystřelil jako raketa. Vřítíl se přímo do budovy svých bývalých kolegů.

Katie zavedla Aliciu na losangelesské předměstí s jednoduchými nízkopodlažními domky a karavany. Zavedla ji stranou od téhle čtvrti, kde stály opuštěné garáže, odkud se ozývalo mlácení na bicí a ladění elektrických kytar.

Jakmile vešly do jedné z garáží, nezávisle na tom začal Tony zpívat. Prostě zavřel oči, nadechl se a svým výrazně barvitým hlasem rozezněl malý prostor skororozpadající se garáže. Nechyběla ani kytarová sóla elektrické a basové kytary. I mladý bubeník, přestože byl kost a kůže, třískal do bicích jako o život.

Čtyři mladíci nebyli žádní profesionálové, ale zápal do muziky jim rozhodně nechyběl. Přestože měli hodně co pilovat, měli obrovský talent, který byl třeba rozvíjet. A tak pilně cvičili každý den.

Po pěti písničkách si dali přestávku a Tony šel přivítat slečny.

„Čus ségra! Alicio, co ty tady?“ podivil se, ale přivítal ji polibkem na tvář. „Nemám, co dělat, tak jsem tu. Doufám, že nevadí, že jsem se sem vetřela...“ „Určitě ne. Akorát že to tu není nic nóbl. Nabídl bych ti sezení, ale nic tu nemáme. Sedáváme na reprákách.“ Poškrábal se na hlavě. „To je dobrý.“ Usmála se. Anthony se začervenal.

„No... borci pojdte sem, představím vás.“ A tři kluci přišli. „Borci, mám tu čest vám představit ženu vašich nejdivočejších snů – Aliciu Raynolds alias Rusty,“ řekl pyšně. Kluci nechápali. „Počkej, děláš si prdel, toto nemůže bejt Alicia.“ Založil ruce vysoký štíhlý blondák, který hrál na basovou kytaru. „Adam má pravdu,“ řekl bubeník. „Rusty by nikdy nepřišla do téhle díry, takže prdel si dělej z plastelíny.“

Alicia nechápala a s Kate se na sebe podívaly.

„Tak kápní božskou, kočko,“ řekl poslední – kytarista – vysoký pohledný brunet, „kerá ty seš?“ „Proč bych nemohla přijít na vaši zkoušku?“ divila se Alicia.

„Tož, Alicia to je jiná klasa,“ řekl blondák Adam. „Hvězda jako ona by neztrácela čas s náma, na to je moc hrdá.“ „Jo a prej je dost namyšlená.“ dodal brunet. Anthony si odkašlal. Dobře si všiml, jak Alicia přivřela oči, našpulila rty, ale nechávala kluky vykecat. Ale bublalo to v ní.

„To je hezký...“ potřásla hlavou. „Na jednu stranu se podceňujete a na druhou stranu se nestydíte šířit klepy o někom, kdo stojí přímo před vámi.“ A kluci se na sebe podívali, že se holka, která měří asi sto šedesát centimetrů, ozvala. „To, že člověk něco chce a jde si za tím a je hrdej na to, že to dokázal, neznamená, že je namyšlenej. Ano, mnozí tvrdí, že jsem arogantní, možná. Vybírám si, s kým se přátelit i komu poskytnout rozhovor. Vybírám si i s kým spolupracovat a kde budu vystupovat. Zásadně zpívám bez playbacku, proto mě na nejmenovaných televizích nezvou do hudebních pořádu. Nebojím se říct, co si myslím a ze všeho nesnáším lidi, kteří sami ještě nic nedokázali a už pomlouvají druhý.“ A kluci stáli s otevřenou pusou. Tony hrál neviditelného.

Po minutě se první vzpamatoval bubeník a odešel do brašny vyštrachat bulvární plátek. Nalistoval stránku, kde byla vyfocená Alicia a přiložil stránku k její hlavě. „Ty krávo, nekecá.“ zhrozil se bubeník.

„Ukaž!“ vytrhl mu časopis Adam. „To není možný...“

„No,“ usmál se diplomaticky Anthony, „jak už jsem řek, mojí ctí je vám představit Aliciu Raynoldsovou. Rusty, tohle je Adam, bubeník Olaf a kytarovej mág Randy.“

„Zažila jsem hodně,“ řekla Alicia, „a věř mi, kytarovej mág vypadá jinak.“ „Ona nás nebude mít ráda.“ řekl Randy. „Aspoň, že jste upřímní,“ podotkla. Kate zadržovala smích. Kluci se velice styděli, Alicia jim pěkně srazila hřebínek. Nejvíce se však styděl Tony.

„Myslím, že nám skončila přestávka,“ řekl Adam. „Moja řeč,“ souhlasil Olaf a oba utekly k nástrojům. Pak se rozkoukal i Randy, ale nevěděl, co říct. „Um...myslím, že mi někdo volal.“ A utekl.

Alicia vybuchla smíchy. S ní i Kate. „Rusty, je mi to tak trapný!“ dušoval se Tony. „Kašli na to. Aspoň je sranda, ne?“ Mrkla a Tony se konečně uvolnil z křeče.

Nick plný stresu vletěl do studia Holy Divers jako namydlený blesk. Ale všude bylo ticho. Sáhł na kliku nahrávací místnosti, ale bylo zamčeno. Vytáhl tedy svazek klíčů a zkoušel vhodnou kombinaci. Bez úspěchu.

Chuck ho chvíli pozoroval. Opřel se o zeď, založil ruce a koukal mu přes ramena, jak se snaží a nadává u toho.

„Zkoušíš to zbytečně, vyměnili jsme zámky,“ řekl mu po chvíli. Nick se narovnal a otočil. Připadal si jak blbec. „Jak dlouho už tu stojíš?!“ „Chvilku. Zrovna jsem se chystal na cigárko. Pudeš taky? Dlužím ti šminku.“ Nick si vydech a jeho nabídku přijal.

Jako za starých časů si sedli na rampu, otevřeli chlazené pivo a zapálili si cigaretu.

„Prý budete křtít cédo,“ začal Nick od podlahy. Chuck se ironicky zasmál. „Nejradši bych tu placku rozšlapal. Ale neboj, co to pokřtíme a pokud přežiju tu komedii, budu oficiálně na sólovku.“ „A neoficiálně?“ usmál se Nick šibalsky. „Neoficiálně už mám splácanou kapelu a napsaný nějaký texty.“ přiznal se. „Jo, taky už něco málo mám,“ napil se piva. „Viděl jsem tě s Ray-Cim.“ „Ray je jenom producent. Všechno si píšu a skládám sám.“ „Tak proč máš kolem sebe ty gorily? V tý hospodě to nevypadalo tak děsivě,“ vydechl kouř Chuck. Nick se na něj škaredě podíval. „Za ten měsíc se toho seběhlo tolik, že...“

„Cos hledal vevnitř?“ zajímal se Chuck. „Budeš si klepat na čelo, když ti to řeknu. Hledal jsem smlouvu o výpovědi spolupráce, abych si ju přečet.“ „Abys, co?“ vyhrkl Chuck. „U podpisu jsem ju nečetl, nějak mě to v tu chvíli nezajímalo.“ „Tak to po tom všechno vysvětluje.“ „Jak to myslíš?“ podivil se. „Přiznám se, že jsem tu smlouvu taky nečetl, ale vím, že tam Dexter chtěl vměstnat větu o vzdání se autorských práv na veškerou tvorbu, načemž jsme spolupracovali. Vysmál jsem se mu a byl za to, že to nikdy nepodepíšeš. Přece by ses nevzdal něčeho, cos převážně vymyslel ty? Když Ted tehda došel, žes to podepsal, drželi jsme všeci minutu ticha. To myslím vážně.“ „Počkej, čeho, že sem se vzdal?“ „Autorských práv. Nicku, ty seš ale vážně mimo mísu.“ „A dá se to nějak napadnout?“ „Co já vím, nejsou právník.“ zavrtěl hlavou. „Ale můžu se spojit s právníkem, aby sis to mohl přečíst. Uvidíš, co se s tím dá udělat.“ „To bych byl moc rád, kdybys to pro mě udělal.“ „Za málo.“ kývl Chuck.

„A, Nicku?“ „Hm?“ zvedl obočí. „Dojdeš na tu šaškárnu v pátek? Víam, že to vypadá blbě tě tam zvat, ale nemyslím to nijak zle. S borcama tě rádi uvidíme.“ A Nick se ironicky zasmál. „Dexter vás už omrzel?“ „Jako leader to projel na celý čáře. Je úplně neschopnej cokoli zařít. Ale nebudu si stěžovat, sami jsme to tak chtěli.“ „Já bych se stejně nevrátil, ani kdybyste mě na kolenou prosili,“ napil se piva. „Alicia si sice myslí opak, ale je mi takhle vážně líp.“

„Alicia?“ zeptal se váhavě. „Měl bys jí zavolat. Chybí jí kamarád.“ „Tu roli zastáváš teď ty, ne?“ procedil Chuck jedovatě. „Snažím se, ale pořád mi bude chybět deset let

známosti,“ oplatil mu. Chuck shlédł do plechovky, na jejímž dně marně hledal slova. „A jak se vůbec má?“ zeptal se po chvíli. „Líp. Už nemá takový ty těhotenský nevolnosti, jen občas. Ale hlavně, že je zdravá a to děťátko taky,“ shlédł. „A chodí teď s někým?“ zajímal se Chuck. „Nejspíš ne. A myslím, že ani nikoho nehledá.“ „Hlavně, že je spokojená.“ „Zavolej jí, Chucku, vážně bude ráda.“ „To se jí budu muset nejdřív omluvit, aby mi nesešla s telefonem.“ „Taky to nerad děláš?“ zašklebil se Nick. „Co, omluvit se ženský a přiznat, že jsem udělal chybu? To si radši zapálím další cigo.“ A zapálil si. Nick se jen zasmál a zakroutil hlavou.

Kluci z Anthonyho kapely pozvali Aliciu a Kate do hospody na nejlepší pivo v okolí. Pro ty dvě to sice nemělo žádný význam, neboť Kate řídila a Alicia nemohla pít kvůli malému, ale kluci si vystačili sami. Rozebírali typicky chlupská témata a dámy se vždy jen na sebe podívaly, poté na hodinky a zhluboka vydechly.

„...stejně bych si nedokázal vzít ženskou, se kterou bych přišel o panictví a strávil s ňou celý život,“ dodal k tématu Anthony. „To prostě nejde!“ „Proč ne? Nejdřív ji poznej, pak si povíme.“ rýpla si Alicia, protože ji jejich kecy nebraly. Chlapci se zasmáli.

„Je fakt dobrá, Tony,“ řekl kytarista Adam. Tony se na něj jen škaredě podíval.

„Ali, proč si o mně myslíš, že su ještě panic?“ a chlapci spolu s Kat propukli v smích. Alicii cukaly koutky úst. „To si nemyslím, to ne. Vtip, aby řeč nestála...“ kroutila se. „Sice jsem neměl milion bab, jak ty kocourů, ale ňákou už jsem měl,“ kýval samolibě.

„Takový ty s padesáti dioptriema a sít'ovkou, ne?“ zasmála se Kate. On na ni jen ukázal.

„Proč si myslíš, že jsem jich měla milion?“ divila se Alicia. „Zas tolik jich nebylo, nejsou taková, že jdu s každým. Musí tam být i srdíčko.“ hájila se Alicia.

„Třeba ten z HD,“ řekl brunet Randy, „taky bych Chucka ojel, kdybych byl baba.“ „Jo,“ souhlasil Tony, „a mohl by mi u toho zpívat *Pushing me away*, ale tu akustickou verzi jen s doprovodem klavíru.“ „Jo, *Pushing*...“ povzdechl si Adam, „to když zpíval na koncertě, tak sem se málem udělal do kalhot.“

„Jste nechutný,“ zašklebila se Kate.

„Ale Chuck nebyl ten z HD, se kterým sem chodila.“ Prořekla se Alicia a pánové zbystrili. „Teda...“ „To nezamluvíš!“ Napil se piva bubeník Olaf. „Prostě s Chuckem jsem nechodila, nikdy. Byli jsme vždycky jen kámoši.“

„A s kým jsi teda chodila?“ zajímal se Adam. Alicia se pousmála. „Nechodila, jen jsme si chvíli byli blízci.“ „S kým, s kým?“ naléhali kluci. „S Nickem Matsudou,“ shlédla.

„Toho mám rád zase já.“ řekl Olaf. „Blbost,“ řekl Randy, „zradil kapelu, že odešel a tím i svý věrný fanoušky.“ A chytl se za srdce.

„Neodešel, oni ho vyhodili.“ bránila ho Alicia. „Ale to je dlouhá historie.“ „A proč to mezi váma skončilo?“ zeptal se Olaf. „Myslím si, že by vám to slušelo.“ Alicia se pousmála. „Děkuju. Skončilo to kvůli jeho ženě. Je vážně nemocná. Možná se nedožije ani nového roku.“ A všichni shlédli na stůl.

„Můj děda zemřel na rakovinu.“ řekl Olaf smutně. „Mně ta zkurvená nemoc vzala kámoše.“ dodal Adam. „Já taky někoho znal,“ přidal se Anthony. „Sice se z toho dostala, ale do smrti bude chodit na dialýzu.“

„Mně zas překvapuje to,“ promluvila Alicia, „že se tomu každéj diví, když někdo onemocní, přitom je to tak běžná věc. Podívejte, my – sešlo se nás tu šest a čtyři z nás mají

zlou zkušenost. Hrozná věc, ale je součástí života.“ „Společnost je arogantní,“ namítl Anthony, „zakrývá oči před vážnými tématama.“

„Je to samej konzum.“ dodal Adam. „Mělo by se to změnit. Lidi by tak byli opatrnější a třeba se dávali preventivně vyšetřit,“ povzddechla si Alicia. Pak se na sebe s Tonym podívali.

„Víte, kluci, vždycky jsem chtěla domluvit benefiční koncert, ale když jsem se o tom někomu zmínila, každej mě od toho odrazil. Znáte to, když je něco zadarmo, každej dává ruce pryč. Jediněj schopnej na tohle je Bono, ale ten toho má tak dost s OSN.“

A Olaf na ni vyvalil oči. „Myslíš Bona z U2?“ vyhrkl. „Tady Olaf má k U2 vztah,“ řekl Adam, „to kvůli jeho irským kořenům.“ „Mám na něj číslo.“ usmála se Alicia. „Nebo aspoň jedno z nich. Ve skutečnosti to všechno domlouvají manažeři. Osobně jsem Bona viděla asi jen dvakrát. Ale je to v pohodě chlap.“ usmála se. „Ale nechci vás tu zatěžovat vážnými věcmi. Je to váš večer. Co su těhotná, připadám si nějak dospělá až stará. Půjdu zaplatit.“ a šla k baru.

Mezitím se k sobě kluci naklonili a něco si šuškali.

Alicia zaplatila svoji útratu a rozloučila se s kluky a s kamarádkou. Ta ji chtěla zavést domů, ale Alicia odmítla. Tak se hrdě ozval Anthony, že ji doprovodí taxíkem domů, aby nejela za tmy sama.

Celou cestu si o něčem povídali. Anthony se ji snažil rozveselit hláškami z filmů a vtipy. Smála se jeho historkám a přidávala své. Anthony si byl jistý v kranflecích, když vyprávěl, ale jakmile skončilo téma, začal se pomalu topit v jejích očích barvy rozbouřeného moře. Bylo pro něj velice těžké vymýšlet nové a nové báchorky, jenom aby nenastalo trapné ticho. Ale ze situace vždycky nějak vyplynul opak. Alicii bylo po dlouhé době zase dobře. Zapomněla na každodenní starosti a konečně se zasmála od srdce. Anthony byl skvělý bavič. Ale zároveň uměl i dobře naslouchat. Kolem něj byl opravdu úzký okruh lidí, které považoval za skutečné přátele, ale za to se k nim choval skvěle. Uměl si vážit lidí, které měl rád. Přestože s těmi, které neměl příliš v lásce, udělal hned krátký proces, s těmi oblíbenými zacházel v rukavičkách. Bylo pro něj velice těžké vybudovat si k někomu úzké pouto důvěry, ale o to trvalo déle. Mezi těchto pár lidí se pomalu začínala dostávat i Alicia. Byla pro něj zajímavá. Sledoval celou její krátkou kariéru, věděl o ní všechno. Ale když ji uviděl poprvé v salonu své sestry a když ji postupně začal poznávat, zjišťoval, že před ním stojí úplně nový člověk. Obyčejná holka, která se mu začínala dostávat pod kůži...

„Takže tohle je tvůj palác?“ prohlížel si Anthony dům, když ho Alicia pozvala dál. Velice ho zaujala dřevěná podlaha a kožená sedačka v obývacíku. Hvízdal si a Alicia se usmála. Pod slupkou neotesaného drsnáka se cítil sebejistě. Ruce v kapsách, žvýkání s otevřenou pusou, to vše mělo na povrch skrýt, že se v jádru cítil nervózní.

„Klidně se posaď. Dáš si něco k pití, nebo k jídlu? Mám tu ještě pár bramborových placek.“ nabídla mu. „Po tom škopku bych si aj dal.“ A těžce usedl do sedačky. „Tak tady bych usnul.“ „Klidně.“ usmála se Alicia, která přinesla pohoštění a sedla si do křesla. „Jednou budu mít taky takovou seslu aj takovej barák.“ „Taky sem snila o baráku a o bazénu a o vlastním ranči...“ povzddechla si. „Ale je to nějaký prázdný, když je na to člověk sám.“ „Tož to já bych každej den pořádal pařbu, sám bych určitě nebyl.“ A začal se ládovat bramboráky. „To jsem si taky říkala, ale asi po týdnu mě to omrzelo.“ „To zní, jako by ses už chtěla usadit. Manžel, děcka, sporák...“ „Hej nepošklebuj se! Chci si dát jen pauzu od bohémskýho života.“

„Ostatně ti nic jinýho nezbyvá,“ přitakal jí. „To ne.“ pohládila břicho s úsměvem. „Ale teď už jsem na sto procent šťastná. Víím, že jsem se rozhodla správně.“ „To je hlavní. Neříkám, že by měli bejt lidi sobci, ale v první řadě musíš myslet na sebe.“ a Alicia se pousmála.

„Víš Ali, vlastně jsem ti něco chtěl říct. Když ses zdržela na báru, s klukama jsme se dohodli, že kdyby ses chtěla vrhnout do nějaký tý benefiční akce, že s náma můžeš počítat. Samozřejmě, že zahrajem zadarmo. Berem to jako výzvu a kdo ví, třeba si nás někdo všimne. Pomohli bychom ti se zařizováním, cokoli bys potřebovala. Seženeme známí...co ty na to?“ „No...nevím, co říct.“ „Neříkej nic, promysli si to.“ „Bylo by to skvělý!“ rozzářila se. „Víš, vždycky jsem chtěla udělat nějaký projekt s touto tematikou, ale bála jsem se do toho jít sama.“ „Teď už nejseš sama. A určitě máš přátele, kteří by do toho šli.“ „A nejen to, Anthony. Byla by to i skvělá příležitost uvést Annu znova do společnosti, aby zase začala žít.“ a odmlčeli se.

„Ali? Jak na tom doopravdy je? Myslíš si, že by se mohla uzdravit?“ Alicia si smutně vydechla. „Neznám její přesnou diagnózu, ale Nick věří, že by jí mohla pomoci jistá operace, která však s sebou nese spoustu rizik. Ale Annie tomu nevěří. Nebo spíš nechce věřit, ona to přímo odmítá, je smířená se svým osudem. Ještě nikoho takového jsem nepoznala.“ „Nechce bojovat?“ „Vzdala to. Jako by už byla unavená a smrt má být pro ni vysvobození.“ „Svým způsobem je to pravda. Léčba je horší než nemoc samotná. Když nepočítáš poslední stádia samozřejmě.“ a Alicia mlčky kývla. „Je na ní vidět, že už je unavená. Se přiznám, že je to hodně na psychiku tam chodit. I když jí chceš pomoci, tak nemůžeš a ona ani nechce. Musíš se s ní bavit o nejhorších věcech jako *o počasí* nebo *co budeš vařit o víkendu*. Je to hrozný.“ „Divím se ti, že tam chodíš.“ „A co mám dělat?“ podívala se na něj zoufale. „Ty musíš myslet na škvěně, ten stres mu ubližuje.“ „Já víím. Poslední dobou tam chodím míň.“

Ale v první řadě kvůli Nickovi, pochopitelně.“ „Pořád k tobě něco cítí?“ „Asi jo. Nick se nikdy nesmíří jen s kamarádstvím.“ „To by nezvlád žádný chlap, to mi věř.“ „Si myslíš, že pro mě je to snadný? Musím být na něj tvrdá, ale rve mi to srdce, protože víím, že mu tím ubližuju.“ A vydechla si. „Prý se je zas snažíš dát dohromady.“ „Jo, snažím. Ale Nick nechce. A Annie to s ním neumí. Ve skutečnosti ho miluje, ale je příliš hrdá na to mu to říct.“ „To znám,“ sklopil oči. „Víš, Nick jí dokonce složil písničku, sice už před lety, ale furt je krásná. Snažím se ho přemluvit, aby jí nahrál, třeba Annie obměkčí.“ „A tebe nemrzí hnát muže svých snů do náručí jiné ženské?“ Alicia shlédla. „A co mám dělat?“ pokrčila rameny. „Víš, Tony, říkám si, že kdybych mezi ně nevstoupila, byli by spolu šťastní.“ „Šťastní? Vždyť jí zahýbal na každým rohu.“ „Měli zvláštní vztah.“ namítla. „Ne, Ali, ten vztah už byl mrtvej dávno před tebou. A románek s tebou jenom pomohl Nickovi otevřít oči.“ „Myslíš?“ „Sice je neznám, ale podle toho, co vykládáš...“ a Alicia si povzdechla.

„Anthony, můžu se tě na něco zeptat?“ A on sraštil čelo. „Kdo je ta dívka s jednou ledvinou? Ta, o které ses zmínil dnes večer.“ Tony se bolestně pousmál. „Seš všímavá. Daphné. Ve skutečnosti nemá ani jednu ledvinu, proto dialýza. První jí vzali kvůli nádoru a druhá jí odešla kvůli léčbě.“ „To je hrozný.“ „Už to ale není tak zlý. Chodí normálně do školy, může plavat, může chodit ven. Má omezení, ale žije a to je to nejdůležitější.“ „Takovými lidmi by se měla obklopit Anna. Psychika dělá strašně moc, Anthony, a zázraky se dějí.“ „Myslíš, že se může uzdravit?“ „To nevím, nejsem lékař. Víím jen to, že tak zlomeného člověka jsem ještě nepoznala. Proto chci uspořádat tu show, chci tam aj lidi, kteří rakovině čelili tváří v tvář. Chci, aby zazněla negativa i pozitiva, která je držela nad vodou.“

Potřebujeme lidi, jako je Daphné.“ „Nemyslím si, že by se chtěla zúčastnit něčeho takového.“ „Promluví s ní.“ „Neber si to osobně, ale nepůjde to.“ odmítl ji. „Co se mezi vámi stalo, Tony?“ „To ti povím někdy příště.“ A vstal. „Teď musím vyzvednout ségru.“ „Nesnáším, když někdo něco nakousne a pak to nedořekne.“ „Aspoň budeš mít nad čím přemýšlet.“ Usmál se a vydal se ke dveřím.